तदनन्तरं पुनर्गच्छन् स ब्राह्मणस्तृतीयेन धूर्तेनोक्तः। भो ब्राह्मण किमिति कुक्कुरं स्कन्धेन भवान् वहति। तदाकर्ण्य निश्चितमेवायं कुक्कुर इति मत्वा छागं त्यक्त्वा स्नात्वा स्वगृहं ययौ। स छागो नीत्वा धूर्तैर्भक्षितः। अतोऽहं ब्रवीमि आत्मौपम्येन यो वेत्तीत्यादि। राजाह। मेघवर्ण कथं त्वया शत्रुमध्ये
5 चिरमुषितं कथं वा तेषामनुनयः कृतः। मेघवर्ण उवाच। देव स्वामिकार्यार्थिना स्वप्रयोजनवशाद्वा किं किं न क्रियते।

पश्य। लोको वहति किं राजन् न मूर्ध्ना दग्धुमिन्धनं।
न्नालयन्नपि वृक्षांघ्रीन् नदीविगो निकृन्तति ॥ ५९ ॥

तथा चोक्तं। स्कन्धेनापि वहेच्छत्रून् कार्यमासाद्य बुद्धिमान्।
10 यथा वृद्धेन सर्पेण मण्डूका विनिपातिताः ॥ ६० ॥

Fab. XII. राजाह कथमेतत्। मेघवर्णः कथयति। अस्ति जीर्णोद्यानि मन्दविषनामा सर्पः। सोऽतिजीर्णतया स्वाहारमुत्पादयितुमसमर्थः सरस्तीरे पतित्वा स्थितः। ततो दूरान्मण्डूकेन केनचिद्दृष्टः पृष्टश्च। किं स्वाहारं नान्विष्यसि। सर्पो ब्रूते। भद्र गच्छ किं ते मम मन्दभाग्यस्य वृत्तान्तप्रश्नेन। स चोपजात-
15 कौतुकः सर्वथा कथ्यतामिति तं सर्पमाह। सर्पो ब्रूते। अत्र ब्रह्मपुरे कौण्डिल्यनाम्नः श्रोत्रियस्य पुत्रो विंशतिवर्षदेशीयः सर्वगुणसंपन्नो दुर्दैववान् मया नृशंसेन दष्टः। सुशीलनामानं तं पुत्रं मृतमवलोक्य कौण्डिल्यः शोकमूर्छितः सन् पतितः पृथिवीतले लुलोठ। अनन्तरं ब्रह्मपुरनिवासिनः सर्वे बान्धवास्तस्य तत्रागत्योपविष्टाः। तत्र कपिलो नाम स्नातको
20 ऽवदत्। अरे कौण्डिल्य मूढोऽसि तेनैवं विलपसि।

शृणु। क्रोडीकरोति प्रथमं यथा जातमनित्यता।
धात्रीव जननी पश्चात् तदा शोकस्य कः क्रमः ॥ ६१ ॥